

ANNE

Kroniek van een zoektocht

Hans Faber

ANNE

Kroniek van een zoektocht

Met een nawoord van Wim Faber

LEBOWSKI PUBLISHERS
AMSTERDAM 2019

© Hans Faber & Wim Faber, 2019
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2019
© Foto Anne Faber: Marijn van Rij
Omslagontwerp: Riesenkind, 's-Hertogenbosch
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4795 2
ISBN 978 90 488 4796 9 (e-book)
NUR 400 / 402

www.lebowskipublishers.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Lebowski is een imprint van Overamstel uitgevers bv
Meld je aan voor de nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van de nieuwste boeken via www.lebowskipublishers.nl/nieuwsbrief

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ter nagedachtenis aan Anne Faber
15 december 1991 – 29 september 2017

INHOUD

VOORWOORD	9
PROLOOG	11
DEEL I – De vermissing	15
DEEL II – Het afscheid	177
DEEL III – De nasleep	197
EPILOOG	311
VERANTWOORDING	315
NAWOORD – Wim Faber	317

VOORWOORD

Voor het schrijven van dit boek heb ik geput uit mijn eigen geheugen en ervaringen. Als familielid – Anne is de dochter van mijn broer Wim – ben ik tijdens haar vermissing direct betrokken geweest bij de zoektocht en bij alle gebeurtenissen nadien. In die periode trad ik op als woordvoerder van de familie.

Als oud-journalist maakte ik uit gewoonte tijdens gesprekken en bijeenkomsten steeds aantekeningen. Tijdens het schrijven van dit boek kon ik gebruikmaken van die aantekeningen. Daarnaast heb ik tientallen interviews met familieleden, vrienden, politiemensen, medewerkers van het Openbaar Ministerie en anderen afgenomen. Zo heb ik geprobeerd een waarheidsgetrouw beeld te schetsen. Op verzoek heb ik de voornaam van één persoon veranderd.

In de selectie van persoonlijke verhalen en ontberingen heb ik keuzes moeten maken. Lang niet alle familieleden en vrienden die hebben meegezocht zijn geïnterviewd of zijn met naam en toenaam genoemd. Hun bijdrage was daarom niet minder.

Hans Faber, maart 2019

PROLOOG

15 december 2018

Op het moment dat Wim de snelweg af draaide en voor het eerst in lange tijd weer de bossen bij Baarn zag, moest hij denken aan Armando. Dit is wat de kunstenaar bedoelt met ‘schuldig landschap’, dacht hij. De bomen waar Anne langs was gefietst, de hei die ze was gepasseerd, het bos waar haar moordenaar haar veertien maanden geleden had staan opwachten. Dit alles hier is schuldig landschap.

Als kind woonde Armando vlak bij Kamp Amersfoort, waar de Duitsers een schrikbewind hadden gevoerd. De natuur was onverstoorbaar, trok zich niets aan van menselijk leed, constateerde hij. ‘Een landschap dat heeft zien gebeuren,’ zo typeerde Armando een schuldig landschap, want ‘in landschappen, in de schone natuur, vinden vaak de afgrijselijkste opvoeringen plaats’. In zijn werken leek het alsof de bomen en struiken er iets aan hadden kunnen doen.

Wim hoorde het grind van de parkeerplaats van restaurant Vuur onder de wielen van zijn auto knarsen. Hoogste tijd om de beelden van Armando’s verstilde landschappen en de gedachten aan Annes fietstocht te blokkeren. Hij moest zich concentreren op vandaag. De dag van Annes verjaardag.

Elze en Wim hadden familieleden en vrienden die hadden meegeholpen met de zoektocht naar hun dochter uitgenodigd voor een samenzijn. Haar geboortedag moest gevierd worden, met de mensen die om haar geven.

Het was koud deze zaterdag in Baarn, net als op de zonnige winterdag dat Anne in het Sint Elisabeths Gasthuis in Arnhem werd geboren: 15 december 1991. Het meisje kreeg een korte, krachtige voornaam en een tweede naam geïnspireerd op de vis die zoveel kracht en snelheid heeft dat hij hoog boven de golven kan uitspringen: Marlijn. Anne Marlijn – ook de combinatie klonk goed.

Op zondagochtend waren Wim en Elze naar het ziekenhuis gereden. Hun dochter kon elk moment geboren worden, maar de baby was niet ingedaald. De verloskundige twijfelde of ze al naar het ziekenhuis moesten gaan. Elze bespeurde die twijfel en hakte gelijk de knoop door: ‘We gaan nú naar het ziekenhuis.’

Alsof er een explosie van energie in de kraamkamer plaatsvond werd Anne een paar uur later geboren. ‘Hier ben ik,’ leek ze te willen zeggen. Eindelijk had ze ruimte, eindelijk kon ze bewegen. Met grote ogen keek Anne de wereld in, alles wat er om haar heen gebeurde nam ze in zich op. Iedereen die haar vasthield werd door haar energie geraakt.

Als klein meisje was haar levenslust en nieuwsgierigheid betoverend geweest, toen Anne ouder was zette ze haar energie in om mensen met elkaar te verbinden. Ze kon feestvieren alsof haar leven ervan afhing, keihard werken als ze per se iets wilde bereiken om een dag later urenlang op de bank te liggen en romantische komedies te kijken.

Een paar weken voor haar dood had ze tijdens een bedrijfsuitje een feest georganiseerd. Het feest liep op zijn einde toen een collega begon over opruimen. De bus zou een halfuur later voorrijden.

‘Opruimen?’ reageerde Anne. ‘Dit feest is veel te braaf. Er heeft nog niemand op de bar gestaan!’

Op het feest dat zij organiseerde moest op de bar gedanst worden. Pas dan was de avond geslaagd. Als niemand dat durfde deed ze het zelf wel. Anne liep naar de bar, klom erop en begon te dansen.

Elze had zich op de ochtend dat ze de verjaardag van haar dochter ging vieren slecht gevoeld. Wat ging er in godsnaam door me heen toen ik iedereen in Vuur bij elkaar wilde hebben, had ze gedacht. Was ik mijn verstand verloren?

Vuur was een beladen plek. Vanuit hier was de zoektocht gecoördineerd toen op de camerabeelden van het restaurant een fietsende jonge vrouw was gezien die op Anne had geleken. Op weg van huis naar Vuur bleven de tranen stromen, maar hoe ongemakkelijk het ook was terug te gaan, op het moment dat ze het restaurant binnenstapte voelde het op een vreemde manier ook vertrouwd.

Ze keek om zich heen. Wim en diens vriendin Barbara zaten aan de bar te praten met George, de eigenaar van Vuur. Toen George destijds doorhad wat al die mensen bij zijn restaurant deden, had hij meteen een grote ruimte ter beschikking gesteld en iedereen dagenlang van eten en drinken voorzien. Bij Vuur hadden ze in de eerste week van de zoektocht ongekende warmte en onvoorwaardelijke steun ervaren. Het had haar en Wim over-eind gehouden. Dit was de juiste plek voor deze bijeenkomst.

Het restaurant stroomde vol met vertrouwde gezichten. De harde kern van de zoektocht. Mensen die alles uit handen hadden laten vallen toen ze hoorden dat Anne weg was. Wim en Elze hadden zich gerealiseerd hoe bijzonder de groep mensen was die hen al die tijd had gesteund. Binnen een paar dagen waren uiteenlopende vriendengroepen op organische wijze samengesmolten tot één club mensen die samenwerkten alsof ze dat al jaren deden en alles ondergeschikt maakten aan dat ene doel: Anne vinden.

Terwijl ze daarmee bezig waren hielden ze voortdurend Elze, Wim en elkaar in de gaten. Niemand hoefde iets uit te leggen, iedereen wist wat er was gebeurd. Altijd waren er schouders om op uit te huilen.

‘Lieve, lieve allemaal,’ sprak Elze. Ze stond in het midden van

de grote groep mensen. Het geroezemoes verstomde, de blikken draaiden haar kant op. ‘Wat mooi om jullie allemaal te zien op de geboortedag van onze Anne. Het is verdrietig, maar ook fijn om op deze dag samen te zijn. Anne zou vandaag zevenentwintig zijn geworden, maar blijft voor altijd vijftwintig. Ook als alle leeftijdsgenoten van Anne er straks net zo uitzien als Wim en ik, dan zal Anne in onze gedachten nog altijd in de bloei van haar leven zijn. Even grappig, slim, beeldschoon, lief, sprankelend en stralend, even jong... vijftwintig jaar oud.’

Terwijl ze sprak gingen obers rond met glazen cava. Ook Wim kreeg een glas in zijn handen geduwd. Het voelde vreemd. Wat hem betreft was een fles wodka meer op zijn plaats geweest.

‘Voor mij wordt het steeds duidelijker dat het leven alleen maar gaat over liefde,’ zei Elze. ‘Over lief zijn voor elkaar. Over samen zijn met de mensen van wie je houdt. En laten hier nu heel veel mensen zijn van wie ik hou. Ik hou van jullie!’

Ze pakte haar glas. ‘Laten we proosten op de liefde, bovenal op onze liefde voor Anne. Omdat we haar, met al onze gebroken harten, zo innig liefhebben.’

Ze veegde een traan van haar gezicht, hief haar glas en nam een slok.

DEEL I

De vermissing

VRIJDAG 29 SEPTEMBER 2017

Het was al diep in de nacht toen Elze het politiebureau aan de Kroonstraat in Utrecht binnenstapte. Ze stopte even, keek om zich heen. De grote hal was fel verlicht, ze kneep haar ogen samen om zich te oriënteren.

Annes vriend Nathan riep haar naam. Hij stond op van zijn stoel aan de leestafel. Hij bewoog moeizaam, zag ze, het gevolg van een ongeval in de bergen een paar maanden eerder. Het kon ook zijn dat hij gewoon moe was. Hij had de hele avond in en rond de stad naar Anne gezocht.

Nathan gaf haar een knuffel. Ook Marijn, Elzes vriend die achter haar was binnengekomen, omhelsde hem.

Hoe anders was het een dag eerder. Ze waren met z'n vieren naar *The Lion King* geweest. Het begon als een grap. Anne vond als liefhebber dat ze Nathan wat cultuur moest bijbrengen. Nathan volgde een opleiding tot anesthesist en was in haar ogen een cultuurbaarbaar. 'The Lion King moet hij nog net aankunnen,' had Anne gezegd. Ze had kaartjes voor de musical in het Circustheater in Scheveningen gekocht.

Eigenlijk zouden Anne en Nathan met z'n tweeën gaan, maar op het laatste moment had Elze ook tickets gekocht. Een paar maanden eerder waren Anne en Nathan samen naar *Jesus Christ Superstar* gegaan. Op het laatste moment bleken zijn ouders ook mee te gaan. Ze hadden enthousiast meegezongen. Een romantisch avondje werd zo een familie-uitje. Als 'wraak' gingen Elze en Marijn nu ook mee naar *The Lion King*. Nathan kon de grap wel waarderen.

Het was een goede avond geweest. Anne en Nathan gedroegen zich als een verliefd stelletje, zag Elze. Het zat wel goed tussen hen, al vond Anne het zwaar om na het ongeluk voor hem te zorgen. Het was een last waaronder ze gebukt ging, ze wilde dolgraag de Nathan van voor het ongeluk terug.

En nu, een dag na het spektakel van de vrolijke musical, zag Elze Nathan opnieuw. 'Daar is de balie,' zei Nathan. 'Mij nemen ze niet serieus, jou hopelijk wel.' Met zijn drieën liepen ze de hal door richting de twee vrouwelijke politieagenten die achter balie 1 en 2 zaten.

'Ik ben de moeder van Anne Faber,' zei ze. 'Mijn dochter is vanmiddag gaan fietsen en niet meer teruggekomen. Ze heeft ook niets meer van zich laten horen. Dat doet ze nooit.'

De vrouwen deden hun best zo neutraal mogelijk te kijken. Jaarlijks worden er zo'n 40.000 mensen als vermist opgegeven. Negen van de tien zijn binnen een paar dagen weer terecht. Die worden gevonden of keren zelf terug naar huis. Het is de taak van de agenten aan de balie om een eerste inschatting te maken. Een jongeman die op een vrijdagavond zijn vriendin mist, valt niet snel in de categorie 'urgente vermissingen'. Hij zou niet de eerste zijn wiens vriendin in de kroeg bleef hangen om de volgende dag met een kater weer op te duiken.

Maar nu stond de moeder van de jonge vrouw voor de balie. Het protocol schrijft voor dat de melding van vermissing altijd moet worden opgenomen. Een melder wegsturen is uit den boze. Ook als de vermiste geen kind maar een meerderjarige is. Anne was vijftwintig.

Op het scherm voor haar opende de agente de 'Vragenlijst vermiste persoon'. Eerst moest ze de gegevens van de melder opnemen, dan die van de vermiste. Vervolgens diende de urgentie te worden bepaald.

'Is ze eerder vermist geweest?' vroeg de agente.

‘Nee, nooit.’

‘Wat maakt de zaak urgent?’

‘Nou, ze is gaan fietsen, door het bos, en werd overvallen door noodweer. Dat was aan het begin van de avond. Sindsdien is ze spoorloos,’ zei Elze. ‘Ze heeft niets meer van zich laten horen. Dat is niets voor Anne.’

Ze keek de agente indringend aan. De blik van de bezorgde moeder. De agente was er nu van overtuigd dat de vermissing urgent was.

Anne begon in de namiddag van vrijdag 29 september aan haar noodlottige fietstocht. Een eind fietsen deed ze wel vaker. Even van de radar om te ontsnappen aan de hectiek van een eerste serieuze baan, de zorg voor haar vriend Nathan, de druk van tomeloze ambities en de wens om leuke dingen te doen. Na zo’n fietstocht was haar hoofd leeg. Dan kon ze zich weer met nieuwe energie op het leven storten.

Deze vrijdag ging het anders, al wees niets daarop toen Anne vertrok. De zon scheen die middag, het was broeierig warm. Haar nieuwe jas ging mee, een die wel tegen een buitje of windvlaag kon. Eigenlijk was-ie te duur geweest, maar ze had zich een cadeau gegund van het geld dat ze van haar opa voor haar afstuderen had gekregen. Die jas zou vandaag misschien wel van pas komen.

Ze had ook een rugzakje meegenomen van Nathan. De laatste tijd sliep ze vaak in zijn huis in Rijnsweerd, een wijk in het oosten van Utrecht. Het nadeel van Rijnsweerd was dat het bijna buiten de stad lag. Zelf woonde ze vlak bij het centrum. Het voordeel was dat je vanuit Rijnsweerd zo in de bossen en heidegebieden van Zeist en Bosch en Duin was. Zeker sinds ze een nieuwe fiets had, een degelijke met handremmen en versnellingen.

Rond halfvijf vertrok Anne in de richting van De Bilt. Op de app die ze vaker gebruikte had ze gezien dat de route die ze had uitgestippeld ruim drie uur zou duren. Via Bilthoven naar

Hollandsche Rading en Baarn, dan terug naar Soest en parallel aan de rijksweg ten noorden van Zeist weer naar huis. Voor acht uur zou ze weer terug zijn.

Drie keer die avond stuurde ze Nathan een bericht. ‘Ben nu bij Hollandse Rading.’ Dat was om 18:16 uur. Een paar minuten later appte ze een foto van een ree in een weiland.

Om 18:50 uur ontving Nathan een selfie van een natgeregende Anne. Waar ze precies was, meldde ze niet. Op de foto zag hij een weg en hoge bomen, een kruispunt zo te zien.

De berichten die hij haar daarna stuurde, las ze niet. Achter gelezen berichten op WhatsApp verschijnen altijd twee blauwe vinkjes, nu zag Nathan maar één grijs vinkje: zijn berichten waren niet aangekomen.

Ze antwoordde altijd, en meestal snel ook. Als ze een route fietste reed ze vaak met de telefoon in de hand. Ze had al te lang niets van zich laten horen, vond Nathan. Er moest iets gebeurd zijn.

Tijdens een ongeval in de bergen van Peru de zomer ervoor had hij een ernstige rugblessure opgelopen. Fietsen mocht Nathan nog niet, maar dit was een noodgeval. Hij snoerde zijn rugbrace om en keek nog een keer op zijn telefoon: geen bericht van Anne. Richting Hollandsche Rading fietsen leek hem het meest logisch.

Om halfelf die avond kreeg Elze het telefoontje dat haar leven voor altijd zou veranderen.

‘Anne is vanavond gaan fietsen,’ vertelde Nathan, ‘maar ze is niet thuisgekomen.’

‘O?’ reageerde Elze. ‘Wat vreemd.’

‘Ze reageert niet op haar telefoon. Ik heb het via WhatsApp geprobeerd, maar de berichten heeft ze niet gezien. Opnemen doet ze ook niet.’

Meteen kreeg Elze een onbestemd gevoel. ‘Waar is ze heen gegaan op de fiets?’

‘Haar laatste bericht is uit Hollandsche Rading,’ vertelde Nathan. ‘Daarna is ze in het onweer terechtgekomen. Ze stuurde een foto dat ze drijfmat was geworden. Op die foto maakte ze met haar vingers een vredesteek, dat doet ze voor de grap wel vaker als ze een selfie stuurt. Dat was even voor zevenen.’ Hij stuurde Elze wat screenshots van de berichten door.

‘Had ze niet met iemand afgesproken vanavond? Met Irene volgens mij. Daar had ze het gisteren over.’

Anne kende Irene nog van de middelbare school, ze woonde in Nijmegen. Misschien was Anne naar Irene gegaan in plaats van terug te rijden naar Nathan, bedacht Elze, maar dan nog was het vreemd dat ze Nathan niet had gebeld. Misschien was haar telefoon kapotgegaan.

‘Ik wil je niet ongerust maken, maar ik maak me zo langzamerhand echt zorgen,’ zei Nathan. ‘Ik heb net in de schuur gekeken. Haar fietsslot ligt hier nog. Dat is vreemd, toch?’

Anne reed op een nieuwe fiets. Zonder een kettingslot zou ze haar fiets nooit ergens in de stad neerzetten, wist Elze.

‘Ik ga Irene een berichtje sturen,’ zei Elze, ‘misschien weet zij waar Anne is.’

Even later hoorde ze van Irene dat ze inderdaad hadden afgesproken. Ze zouden elkaar in Arnhem zien, maar de afspraak was verzet naar maandag. Irene had geen idee waar Anne was.

Had ze misschien toch de trein naar Arnhem gepakt? Haar vader en broer woonden daar. Ze belde eerst naar Wim, Annes vader en de man van wie ze was gescheiden toen Anne nog een tiener was. Ze kreeg Barbara aan de lijn, Wims vriendin.

‘Is Anne bij jullie?’

‘Anne? Nee, zou die hier moeten zijn dan?’

‘Nee, dat niet, maar ze is vanavond gaan fietsen en niet thuisgekomen.’

‘O jeetje...’

‘Ja, heel raar dat we haar niet te pakken krijgen.’

Elze klonk casual, vond Barbara. Zo te horen was ze niet ongerust.

‘Wim is gaan sporten en nog niet thuis,’ zei Barbara. ‘Ik vraag hem te bellen als hij terug is.’

‘Fijn, dan ga ik verder bellen.’

Elze kreeg Rogier aan de lijn. Die had geen idee waar zijn zus was. Ze zal wel bij een vriendin aan het chillen zijn, dacht hij. Dat doet ze wel vaker. Hij probeerde zijn moeder gerust te stellen. ‘Misschien wilde ze gewoon even met rust gelaten worden. Dat kan ik me goed voorstellen.’

Het was een kort gesprek, Elze wilde zo snel mogelijk naar Utrecht. Hoewel ze haar best had gedaan om aan de telefoon niet al te ongerust te klinken had ze inmiddels een heel slecht voorgevoel gekregen.

Ze belde de meldkamer van de politie. Als ze wilde langskomen, vertelde de politieman, dan kon ze het beste wat recente foto’s van haar dochter meenemen voor een eventueel signalement. Voor ze uit Elst vertrok zocht ze foto’s van Anne bij elkaar.

In de auto belde Elze alle ziekenhuizen van Utrecht en omgeving om te vragen of er die avond een vijftwintigjarige blonde vrouw was binnengebracht. Dat was niet het geval.

Om één uur die nacht liep ze bij bureau Kroonstraat binnen om de vermissing van haar dochter aan te geven.

ZATERDAG 30 SEPTEMBER 2017

‘Anne! *Anne!*’

Elze heeft een zachte stem, maar nu schrok ze er zelf van hoe hard ze kon schreeuwen.

Ze hadden aangebeld, een paar keer zelfs, maar het bleef stil in het huis.

‘Anne!’ De zware stem van Marijn.

Ze keken naar boven, maar nog altijd geen beweging achter de ramen op de tweede verdieping.

Toen ze klaar waren op het politiebureau stapten Elze en Marijn in zijn grijze Suzuki. Zoals altijd moest de boomlange Marijn zich opvouwen in de kleine auto.

Je moet zelf constateren dat ze niet thuis is, had de agente aan de balie gezegd. Een berichtje van een huisgenoot was niet genoeg. Ze moest het met eigen ogen zien.

Nathan ging naar het Louis Hartlooper Complex, het filmhuis annex de kroeg waar Anne had gewerkt en waar ze nog vaak kwam. Als dat niets opleverde, zou hij langs de kroegen fietsen waar Anne als studente naartoe ging. Misschien was ze ergens blijven hangen, ook al leek hem dat onwaarschijnlijk. Dan zou ze zeker iets hebben laten weten.

Van het politiebureau aan de Kroonstraat naar Annes huis was het zo’n tien minuten rijden.

Anne woonde er nu bijna twee jaar. Toen ze klaar was met bedrijfskunde in Nijmegen, een studie die ze had gecombineerd met een minor kunstgeschiedenis, was ze naar Utrecht verhuisd.

Ze had haar zinnen gezet op een master aan de Erasmus. Die studie was weliswaar in Rotterdam, maar in Utrecht kende ze meer mensen. Veel van haar vrienden en vriendinnen van het Stedelijk Gymnasium in Nijmegen waren in Utrecht terechtgekomen. Zo had ze ook haar eerste kamer in Utrecht gevonden. Ze woonde bij een vriendin van de middelbare school, daarna was ze naar de kamer verhuisd waar ze nu woonde.

'Anneeee!' Elze probeerde het nog een keer. Het zou toch vreemd zijn als er helemaal niemand thuis was?

Weer keken ze naar boven. Langzaam ging het raam open. Een slaperig hoofd stak naar buiten. Maxime, Annes huisgenootje.

Even later zag Elze dat Annes bed onbeslagen was. Het was zelfs keurig opgemaakt. Anne had haar een week geleden een foto gestuurd van een keurig opgeruimde kamer. Normaal was haar kamer één grote bende. Ze was trots geweest op haar opruimactie.

Waar moet je midden in de nacht zoeken als je kind is verdwenen? Emotie is een slechte raadgever, wist Elze, ze moest haar hoofd erbij houden.

Wat wisten ze? Het laatste appje van Anne aan Nathan was de selfie geweest. Waar ze toen was, wisten ze niet. In het bericht daarvoor schreef Anne dat ze in Hollandsche Rading was. Waarschijnlijk was ze rechtstreeks van Nathans huis in Rijnsweerd daarnaartoe gefietst. Ze was overvallen door het noodweer en drijfnaat geregend. Het meest logische was dat ze rechtsomkeert had gemaakt om zo snel mogelijk weer terug naar Rijnsweerd te fietsen.

Ze moesten naar Hollandsche Rading gaan, daar rondrijden en dan de weg die parallel aan de A27 liep terug naar Rijnsweerd nemen. Als Anne na het noodweer inderdaad meteen naar huis was gefietst, moest dat via deze weg zijn geweest. Ook Nathan

zou naar Hollandsche Rading komen om op de fiets verschillende routes te rijden. Misschien was ze geraakt door een boom die door de bliksem was getroffen, dacht Elze. Of aangereeden op een donkere weg, dan lag ze nu ergens in de berm.

Ze stond die gedachten niet toe. Ze moest helder blijven denken.

Hollandsche Rading is een klein dorp onder de rook van Hilversum omringd door veel bos. Donker bos vooral, zeker deze nacht. Na het noodweer aan het begin van de avond was het donker geworden en gebleven. Het zicht was slecht.

Tijdens de rit keek Elze vaak op haar telefoon, hopend op een teken van leven van Anne. Het was nu vier uur, ze was nog steeds niet online geweest. Op haar telefoon zag Elze dat Anne de WhatsApp-berichten niet had ontvangen. De kans dat ze nog ergens uit een kroeg kwam, was nu wel heel klein geworden. Ze bleven doorrijden.

‘Misschien heeft ze een trein genomen?’ opperde Marijn. ‘Dan zou haar fiets bij een station moeten staan.’

‘Volgens Nathan heeft ze haar kettingslot niet meegenomen. Ik kan me niet voorstellen dat ze haar nieuwe fiets op één slotje bij een station laat staan. Als ze al een trein heeft genomen dan heeft ze vast haar fiets meegenomen.’

‘Kan dat in elke trein?’

‘Geen idee.’

Haar dochter kennende was ze blijven fietsen, nat was ze toch al geworden. Maar zeker weten deed ze het niet.

‘Laten we inderdaad langs de stations gaan,’ zei ze. ‘We kunnen moeilijk de hele nacht rondjes rijden hier.’

Marijn kende de omgeving, als fotograaf had hij hier regelmatig gewerkt, maar in deze donkere nacht was het nog knap lastig om je te oriënteren.

Elze wist precies hoe Annes fiets eruitzag. Een Batavus Old Dutch, een zwarte omafiets met zwarte banden. Ze had de fiets

negen maanden eerder zelf uitgezocht. Een kerstcadeau. Voordat ze hem kocht bij de fietswinkel in het dorp waar ze woonde, had ze nog een foto van de fiets naar Anne gestuurd.

In de vroege ochtend van zaterdag 30 september reden Elze en Marijn alle stations in de omgeving af: Hollandsche Rading, Hilversum Sportpark, Baarn, Soestdijk, Soest, Soest Zuid, Den Dolder en Bilthoven. Het gebied waar de komende weken met man en macht naar Anne zou worden gezocht. De zwarte Bata-vus Old Dutch was nergens te bekennen.

Het was inmiddels bijna zeven uur toen Nathan in de woonkamer van zijn appartement een logeerbed opmaakte en zelf in bed ging liggen. Hij was doodmoe teruggekeerd van zijn nachtelijke fietstocht. Het was een onmogelijke klus geweest, zo ontdekte hij al snel, het bosrijke gebied rond Hollandsche Rading kent vele fietspaden. Al die routes controleren was niet te doen, zeker niet door één persoon, en zeker niet in een donkere nacht.

Ze zouden even proberen te rusten en dan weer verder kijken. De fysieke inspanning die nacht had z'n tol geëist.

Marijn viel al snel in slaap, maar Elze bleef malen. De gedachte dat Anne iets ergs was overkomen liet haar niet los. Ze was klaarwakker. Terwijl de anderen sliepen kon ze zelf nog een keer naar Hollandsche Rading fietsen. Het was licht aan het worden, tegen de tijd dat ze er zou zijn kon ze beter zien.

Ze stapte uit bed en liep naar de schuur onder het appartement. Het zadel van Nathans fiets stond te hoog voor haar. Misschien was het toch geen goed plan om alleen te gaan fietsen, bedacht ze.

Ze keek op haar telefoon – halfacht. Nu kon ze wel mensen wakker maken. Ze pakte haar telefoon en typte een bericht. 'Anne is vermist. Ik ga fietsen tussen Hollandse Rading en Utrecht. Willen de mensen die in Utrecht wonen svp naar haar uitkijken?'

Ze verstuurde het bericht via WhatsApp naar de ‘Werchter groep’, goede vrienden met wie ze vaak naar het rockfestival in Vlaams-Brabant was gegaan. Een man of twintig in totaal. Een aantal van hen woonde in Utrecht.

Meteen kreeg ze antwoord. ‘Ik fiets met je mee.’ Het was Patrick. In de uren daarna bleef haar telefoon oplichten.